

Min magra kropp kränger sig ur baksätet där jag legat de fyra milen från sjukhuset. Jag sätter fötterna på gräsmattan, medvetet barfota för att känna gräset igen. Det var ett tag sedan. Det susar från de höga lönträden här vid torpet i Roslagen där jag lekt som barn. Jag tar ett par djupa andetag för att bli kvitt sjukhusluften.

Jag ser inte till Cecilia. Hon är säkert nere och tar ett kvällsdopp, vi brukar göra det så här dags på sommaren, när alla har somnat.

Solens sista strålar faller ner bort över havet och taxikillen lyfter ur min väska, säger hej och åker. Jag tar paketet ur väskan och börjar gå sakta.

Cecilia vet inte att jag kommer hem redan i dag. Läkarna skrev ut mig ett par dagar tidigare. Trots att jag fortfarande har lite feber, är trött och att ärret över magen stramar och gör ont.

Kläderna jag har på mig har blivit för stora – men skjortan är nystruken, det gjorde sjuksyrrorna åt mig, och jag tar fram ett par gymaskor som jag med lite möda får på mig.

Jag linkar nerför stigen genom skogen. Ner mot viken där jag hör att Cecilia simmar. Några mygg biter mig. Ett par brännässlor svider till när jag tar ett snedsteg. Jag bryr mig inte. Allt mitt fokus ligger nu på att komma ner till Cecilia.

Hon sitter där längst ut på klippan, med huvudet böjt bakåt och torkar sitt långa hår i solen. Jag står där och tittar på henne ett tag. Har längtat efter henne så enormt. Jag fingrar lite på paketet jag håller bakom ryggen.

Efter en stund ropar jag "älskling!". Rösten är svag men hon förnimmar den ändå. Hon tittar förvånat upp. Jag ser hur hon börjar gråta. Av glädje, lättnad och överraskning. "Älskling!" ropar hon tillbaka samtidigt som hon springer fram över klipporna mot mig. Jag tar några steg mot henne och vi möts i en omfamning som är så full av liv. Så innerlig. Så hoppfull.

Vi står så där ett tag. Alldeles tysta. Jag smeker hennes solbrända hud, doftar i hennes hår och kysser hennes panna.

Jag räcker henne sedan paketet. I asken ligger provsvaren som läkaren skrev ut till mig. Siffrorna på pappret visar att tumörerna är borta ur min kropp. "Nu fortsätter livet igen" säger jag och känner hur det bränner till bakom ögonlocken av tårar som tränger fram. Jag viskar: "Du och jag kan fortsätta vara vi."

En uggle hoar i ett träd. Ålands hav brusar bakom oss. Cecilia hjälper mig upp mot torpet. "Allt ska bli bra. Allt ska bli bra."

Alexander

Alexander berättar om något som vi ofta glömmar. Att vara glada för livet. Och ta tillvara på nuet. För att inspirera till eftertanke tänkte vi på Cancerfonden skapa en ny dag: den 32 juli. Men vi behöver din hjälp för att den ska bli verklighet. På cancerfonden.se kan du köpa sekunder av den nya dagen, och de sekunder du köper kommer att bära ditt namn. (På ett dygn finns det 86 400 sekunder, så passa på innan de tar slut.)

Vad skulle du göra om du fick en ny dag? En dag som du inte hade räknat med? Fundera på det. Pengarna vi får in går till cancerforskningen, som varje dag arbetar med att ge fler människor nya dagar.

Var med och skapa en ny dag

Köp din sekund av den nya dagen på cancerfonden.se

Vi tänker besegra cancer. Vill du vara med?